

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησία δρ. 8,— Ἔτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

Πρόσωπα :

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, δέκα ἐτῶν.
ΛΙΝΟΥΛΑ, ἑννέα ἐτῶν, ἀδελφή του.
Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, εἴκοσι τοιῶν ἐτῶν.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ὀκτὼ ἐτῶν. [Ἡ ΜΑΡΟΥΛΑ, διότι
ὁ ὁλός αὐτὸς εἰμφορεῖ νὰ παιχθῇ καὶ
ἀπὸ κορίτσι.]

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λινούλας.
Εἰς τὸ βάθος παρὰθυρον. Ἀριστερά, μιά
τουαλέττα μὲ διάφορα δοχεῖα καὶ μπουκαλά-
κια. Δεξιὰ, θύρα. Ἐμπρός, καὶ λιγάκι πλα-
γίως ἓνα διζανάκι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἔπειτα ΠΕΤΡΑΚΗΣ

[Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ θύρα, ἡ Λινούλα εἶνε
ἐκπλημένη εἰς τὸ διζανάκι, μ' ἓνα μαξιλάρι
κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Φορεῖ ρομπούλα
τοῦ σπιτιοῦ καὶ παντοφύλας.]

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, προβάλλων τὸ κεφάλι του ἀπὸ
τὴν θύραν : — Μπορῶ ν' ἀλλθω μέσα, Λι-
νούλα ;

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐλα, Πετράκη... στενο-
χωριέμαι ὁλομόναχη. [Ὁ Πετράκης εἰς-
έρχεται.] Ὁ γιατρός εἶπε νὰ σιγκωθῇ.

ἡ μαμμὰ ἔμωσ θέλει νὰ μείνω
καὶ σήμερα πλαγιασμένη. Ναί,
μὰ αὐριο, αὐριο... (κουνᾷ ζωηρὰ
τὰ πόδια της :) τοῦ δίνω ἀπὸ δω-
πέρα! (Ἐξαφνὰ μὲ μορφασμὸ πόνον.)
Ἄϊ !.. ἀκόμη πονῶ !.. Τὸ ξέρεις
πῶς ὁ γιατρός ἤλθε τέσσερες φο-
ρές ;... Μάλιστα, τέσσερες φο-
ρές... Τώρα, ἂν μοῦ τύχῃ κανέ-
νας ἄρρωστος, ἐσὺ παραδείγ-
ματος χάρι, θὰ ξέρω πολὺ καλὰ
νὰ σὲ γιατρέψω. Νά, θὰ σοῦ
ζουλῶ τὴν κοιλιά, θὰ σὲ κουνῶ
δεξιὰ, ἀριστερά, θὰ σοῦ κτυπῶ
τὰ πλευρά, θὰ σοῦ βάζω τὸ δά-
κτυλο...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, λιγάκι φοβισμένος : —
Στάσου ντέ ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι
ἄρρωστος, Λινούλα, δὲν εἶμαι
καθόλου ἄρρωστος !

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐξακολουθεῖ : — Θὰ σοῦ
βγάλω ἔξω τὴ γλώσσα καὶ θὰ τὴν
κυττάξω. Ὁ γιατρός, ἐμένα, μ' ἔκανε
νὰ τὴ βγάλω ὅλη τὴν ὥρα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Μὰ κ' ἐγώ, τότε ποῦ εἶ-
χα τὴ γαστρική, τὴν ἐβγαλα τρεῖς φο-
ρές τὴν ἡμέρα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐγὼ πέντε !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἀ, στάσου,
τώρα τὸ θυμήθηκα : Ἐγὼ
τὴν ἐβγαλα ὀκτὼ.

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐγὼ λοιπόν,
δέκα !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Οὐ, φέμματα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Ἐσὺ εἶπες φέμ-
ματα... Ἀμὴ τὸ σφυγμό ;...
Ξέρεις πόσες φορές τὴν ἡμέ-
ρα, ὁ γιατρός κ' ἡ μαμμὰ ἔ-
πιαναν τὸ σφυγμό μου ; του-
λάχιστον ὀκτὼ !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐμένα, τότε
ποῦ εἶχα τὴ γαστρική, μοῦ
τὸν ἔπιαναν τουλάχιστον δώ-
δεκα !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Τί ; ὀκτὼ εἶπα ;..
δεκαπέντε ἔπρεπε νὰ πῶ !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Τί ; δώδεκα εἶ-
πα ;... εἴκοσι ἔπρεπε νὰ πῶ !

Ἦθελε νὰ μὲ γδάσῃ ὁλό-
κληρη... (Σελ. 94, στ. α')

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Οὐ, φέμματα !..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐσὺ εἶπες φέμματα !..

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Τελοςπάντων, ἡμουν ἄρ-
ρωστη βαρειά... αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀ-
λήθεια.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἀ, ὄχι ! ἐγὼ ἡμουν πο-
λὺ-πολὺ πιὸ βαρειά. Γιατί ἐσὺ, ἀδελ-
φούλη μου, τί εἶχες ;...

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Δυσπεψία.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἐγὼ ὅμως γαστρική.
Συγκρίνεται τώρα ἡ δυσπεψία σου μὲ
τὴ γαστρική μου ; Ἡ γαστρική, κυρία
μου, εἶνε ἄλλο πράμμα, πολὺ σοβαρό !

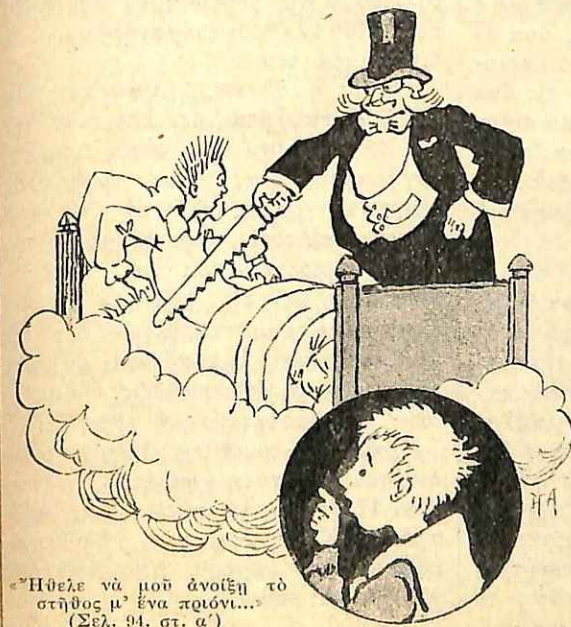
ΛΙΝΟΥΛΑ : — Μὲ συγχώρεῖς, κύριε ! ἡ
δυσπεψία μου ἦταν πιὸ σοβαρή ! Ἐ-
κινδύνεψα νὰ πάθω ἐμφραξί. Ἐτσι
τῶπε ὁ γιατρός.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Ἀμὴ ὁ κοκκίτης μου ;
Ἐξέχασες τὸν κοκκίτη μου ; Νά, ἀρ-
ρώστεια μιὰ φορά !

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Μπα ! ἐγὼ ἐβγαλα ἱλαρά,
ποῦ εἶνε πολὺ χειρότερο !..

ΠΕΤΡΑΚΗΣ : — Μὲ τὴν ἱλαρὰ δὲν πνίγε-
ται κανεὶς ἀπὸ τὸν βίχα.

ΛΙΝΟΥΛΑ : — Καὶ μὲ τὸν κοκκίτη δὲν
καίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν πυρετό ! Ἐγὼ
εἶχα τότε πυρετὸ σαράντα καὶ ἑπτὰ.

Ἦθελε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ
στήθος μ' ἓνα περιόνι...
(Σελ. 94, στ. α')

Μάλιστα, κύριε, σαρανταεπτά σωστά! Έπειτα, όλο μου τὸ σῶμα εἶχε γεμίσει κοκκινάδια. Μὲ τὸν κοκκίτη σου, δὲν γίνεται κανεὶς σὰν Ἐρυθρόδερμος!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ἀδιὰφορο! Ἐγὼ πνιγόμενοι, ἔσκαζα ἀπὸ τὸν βήχα, ἐνῶ ἐσὺ δὲν ἔσκαζες. Θυμοῦμαι μάλιστα πῶς, μιὰ μέρα, τότε, ὁ γιατρός ἤθελε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ στήθος μ' ἕνα πριόνι, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ νασάνω.

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Κ' ἐγὼ θυμοῦμαι, πῶς μιὰ μέρα, τότε, ὁ γιατρός ἤθελε νὰ μὲ γδάρῃ ὁλόκληρη, νὰ μοῦ βγάλῃ ὅλο μου τὸ πετσί, γιὰ νὰ φύγουν τὰ κοκκινάδια!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Χαρά στο!.. Ἀμὴ ἐμένα ποῦ θὰ μοῦκοθαν τὸ λαϊμό;

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Ἀμὴ ἐμένα, τώρα μὲ τὴ δυσπεψία, ποῦ θὰ μοῦδγαζαν τὸ στομάχι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Ξέρεις τί θὰ τὸν ἔκαναν τὸ λαϊμό μου, ἔ;

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Ξέρεις τί θὰ τῶκαναν τὸ στομάχι μου, ἔ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Θὰ τὸν ἔξυαν τὸν λαϊμό μου μ' ἕνα μαχαίρι, πὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῆς κουζίνας!

ΛΙΝΟΥΛΑ:— Καὶ μένα, τὸ στομάχι μου, γιὰ νὰ καθαρίσῃ θὰ τῶθραζαν ἐπὶ καζάνι τῆς μπουγάδας!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ:— Καὶ μένα... (Διακόπτεται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ **ΑΝΔ** καὶ **ΑΝΑΡΕΑΣ**

[Ἀνοίγει ἡ θύρα ἀποτόμως καὶ παρουσιάζεται ὁ ἐξάδελφος Ἀνδρέας. Φορεὶ τὸ καπέλλο του καὶ κρατεῖ ἕνα μπακούρι, τὸ ἔποισ ἀφίνει σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.]

ΑΝΑΡΕΑΣ:— Καλημέρα, ξαδελφάκια. Πέντε λεπτά τῆς ὥρας σὰς ἀκούα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ νὰ σὰς πῶ, δὲν θάλλαζα τὴ θέσι μου γιὰ ὅλο τὸν κόσμο! Τί τερπνὰ καὶ διδακτικὰ ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐλέγατε;

ΛΙΝΟΥΛΑ καὶ ΠΕΤΡΑΚΗΣ, συγχρόνως:— Ἀ! μὰς ἀκουεῖς...

ΑΝΑΡΕΑΣ:— Naί, ναί, σὰς ἀκούα... τᾶκουσα ὅλα: πῶς ὁ καϊμένος μου ὁ Πετράκης ἐκινδύνεψε νὰ τοῦ κόψουν τὸ λαϊμό καὶ νὰ τοῦ πριονίσουν τὸ στήθος... πῶς ἡ δυστυχισμένη ἡ Λινούλα κόντεψε μιὰ φορὰ νὰ τὴ γδάρουν ζωντανή σὰν χέλι καὶ νὰ τῆς βάλουν ἐπὶ τὴ μπουγάδα τὸ στομάχι τῆς σὰν λερωμένο σκουφάκι. Ἐτσι λοιπόν, ἔ;... [Ὁ Πετράκης καὶ ἡ Λινούλα χαμηλώνουν τὰ κεφάλια ἀπὸ ἐντροπή.] Ἐχέτε, βλέπω, πολὺ ζωηρὴ φαντασία, ξαδελφάκια μου!.. Ἀς εἶνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ περισσότερα, γιὰτὶ σὰς βλέπω μὲ τὰ κεφάλια κατεδασμένα... γιὰ τῆς ψευτιές σας... Ἐ, πῶς τὰ περνᾶς, Λινούλα; Ἡ μαμμά σου, ποῦ τὴν ἀπῆντησα ἐπὶ δρόμο, μοῦ εἶπε ὅτι εἶχες κάποια στομαχικὴ ἐνόχλησι. Μήπως τυχὸν ἡ ἀκριβὴς ἐπιστημονικὴ

ὀνομασία τῆς ἀρρώστειας σου εἶνε δυσπεψία λουκουμάδων;

ΛΙΝΟΥΛΑ, διαμαρτυρούμενη:— Ἀ, τί λέει!..

ΑΝΑΡΕΑΣ:— Σὲ πιστεύω. Μπορεῖ νὰ κανα λάθος εἰς τὸ γλύκισμα... δυσπεψία σθίγγων ἔπρεπε νὰ πῶ, ἔ; ἡ μπομπονιῶν;... Ἀ, κατεργαρούλα! (Τῆς τοπιτᾷ τὸ μάγουλο). Τοῦ ἀρέσει τοῦ ξαδέλφου σου νὰ σὲ πειράξῃ... Ἀλλὰ πές μου, δὲν εἶνε πολὺ καλὸς, ποῦ ἀνέδθηκε τέσσερες-τέσσερες τῆς σκάλες, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὰ μαγουλάκια τῆς Λινούλας του, εἶνε ἀκόμη καλὰ γιὰ τσίμπημα;.. Καὶ βλέπω μὲ χαρὰ μου, ὅτι εἶνε καὶ παραεῖνε!.. Μπράβο, δὲν σὲ λίγνεψε καθόλου αὐτὴ ἡ δυσπεψία... Φορῶ λοιπὸν στραδὰ τὸ καπέλλο μου καὶ τοῦ δίνω. Γεῖά σου, Πετράκη! Καί, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν ξαναρρωστήσης ἀπὸ κοκκίτη ἢ ἀπὸ γαστρικὴ, γιὰτὶ θάμουν ἀπαρηγόρητος ἂν σοῦ πριόνιζαν τὸ στήθος καὶ τὸ λαϊμό.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ἡρώτησε προχθὲς διατρίβει ὁ Φαῖδρος Ἀδάμας ἔπαυσε νὰ μὰς στέλλῃ ἀπὸ τὰ ὠραία ἐκεῖνα χωριάτικα διηγήματά του, καὶ ἡ Διάπλασις τῆς ἀπῆντησεν, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς σιωπῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅμως σὰς ἔδωκε τὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Φαῖδρος Ἀδάμας συνέλεξε ὅλα τὰ διηγήματα, ὅσα ἐδημοσίευσεν κατὰ καιροὺς εἰς τὸ περιοδικόν μας, καὶ τὰ ἐτύπωσεν εἰς ἕνα κομψὸν τομίδιον, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀδάμ, δι' ἐξόδων τὸν Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου, ὁ ὁποῖος καταρτίζει ὁλονὲν μίαν ἐκλεκτὴν βιβλιοθήκην διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα.

Σεῖς τώρα ἔχετε τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Φαῖδρος Ἀδάμας εἶνε ἕνα κορίτσι, περίπου τῆς ἡλικίας σας, τὸ ὁποῖον διεκρίθη ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας κ' ἐπροβιβάσθη κατόπιν εἰς συνεργάτριαν τῆς Διαπλάσεως... Ἐ, αὐτὴν τὸν ἰδέαν εἶχε εἰς πολὺν καιρὸν καὶ ἡ Διάπλασις ἡ ἴδια. Ἀλλ' εἶνε λανθασμένη καὶ σήμερον εἰμφορῶ νὰ σὰς κάμω τὴν ἀποκάλυψιν: Πράγματι, μιὰ συνδρομήτρια μας, ἀπὸ τὸν Βόλον, εἶχε πάρη τὸ ψευδώνυμον Φαῖδρος Ἀδάμας, —

ἕνα ψευδώνυμον ποῦ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸνομα τῆς, — διὰ νὰ διαγωνίζεσθαι καὶ νὰ συνεργάζεται. Τὰ διηγήματα ὅμως ποῦ ἐστὲλλε διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, δὲν ἦσαν ἰδικὰ τῆς, ἀλλὰ... τοῦ πατέρα τῆς. Ὁ πατέρας τῆς — αὐτὸς ὁ κ. Ἀδάμ τοῦ τομίδιου ποῦ σὰς εἶπα, — ἦτον ὁ μόνος συγγραφεύς. Καὶ ἀπὸ μεγάλῃν του, φαίνεται, μετριοφροσύνην, διὰ νὰ μὴ ξεύρῃ κανεὶς ὅτι εἶνε αὐτός, ὅτι γράφει, ὅτι δημοσιεύει, παρουσιάζει τὰ διηγήματά του ὡς ἔργα δῆθεν τῆς κόρης του.

Φυσικά, ἡ Διάπλασις ἐξ ἀρχῆς παρεξενεύθη. Πῶς ἦτο δυνατόν ἕνα κορίτσι, μιὰ νεαρὰ μαθήτρια, νὰ γράφῃ τέτοια ἀριστουργηματάκια, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀγνωστὴν χωριάτικην γλῶσσαν;... Καὶ κάποτε, μὲ τρόπον, ἡρώτησε τὸν Φαῖδρον Ἀδάμαντα, δηλαδὴ τὴν συνδρομήτριάν τῆς, — ἂν ἦσαν πράγματι ἰδικὰ τῆς. Τότε ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν, ὅτι τὰ διηγήματα ἐκεῖνα ἐγράφοντο ἐν συνεργασίᾳ ὁλοκληρίου τῆς οἰκογενείας: «Μαζευόμεθα τὰ βράδια, καὶ λέμε ὅλοι μαζί καὶ γράφουμε τὰ πιδ νόστιμα.» Ἡ Διάπλασις ἠρκέσθη εἰς αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, ἂν καὶ κάπως παράδοξον. Ἐπειτέλους τί τὴν ἔμελλε τίνος ἦσαν, ἀφοῦ ἦσαν τόσο ὠραία κ' ἐντελὲς ἀνέκδοτα; Ἀργότερα ἔμαθε τὸ μυστικὸν ἀπὸ φίλους τοῦ μετρίφρονος συγγραφέως, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν ἴδιον. Καὶ τὸ ἐκράτησεν... Ἀλλὰ τώρα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ κρατῇ οὔτε ἡ Διάπλασις οὔτε κανεὶς ἄλλος, ἀφ' ὅσους ἔτυχε νὰ τὸ ξεύρουν.

Καὶ σὰς τὸ ἀποκαλύπτω. Φαῖδρος Ἀδάμας, λοιπόν, κορίτσι, δὲν ὑπάρχει. Φαῖδρος Ἀδάμας ὑπεγράφετο, διὰ τὴν κόρην του, ὁ ἐν Βόλῳ κ. Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξέδωκε, μὲ τὸ νέον αὐτὸ ψευδώνυμον — τὸ ἡμισυ πάλιν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός του, — τὰ διηγήματά του.

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ Διάπλασις εἰμφορεῖ νὰ καυχᾶται, ὅτι ἀπὸ τὰς στήλας τῆς ἐξηλθεν ἕνας τόσο ἐκλεκτὸς συγγραφεύς, ἕνας τόσο πρωτότυπος διηγηματογράφος διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα. Καὶ τότε ποῦ ἐδημοσιεύοντο εἰς τὸ περιοδικόν μας, καὶ τώρα ποῦ ἀνετυπώθησαν εἰς βιβλίον, — μὲ κάποιας μικρὰς μεταβολάς, — ὅλοι ἐξεφράζοντο καὶ ἐκφράζονται δι' αὐτὰ τὰ διηγήματα ἐνθουσιωδῶς. Θαυμάζεται ἡ δροσερότης των, ἡ χάρις των, ἡ ζωντανή των ρωμαϊκὴ ἡθογραφία καὶ ἡ τόσον ταιριαστὴ χωριάτικη γλῶσσα των. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ τοῦ κ. Ἀδάμ πρέπει νὰ στολίσῃ τὴν βιβλιοθήκην κάθε Ἑλληνόπουλου, ἀπὸ δεκαετιῶν χρόνων καὶ ἐπάνω.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 88)

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου ὑπα-
στυνόμει. Θὰ ἐνεργήσω ἀμέσως.

Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφα-
λείας ἐκρέμασε ζωηρὰ καὶ ἀπότομα
τὸν φωνοδέκτην.

Ἐρβελίν, ἐφώνησε, πάρε ἕνα αὐ-
τοκίνητο καὶ γρήγορα στὸ μέγαρον
Δε-Πλερδὶλ! Ἀρπάζαν τὸ κοριτσάκι
τῆς κόμητος, ἐνῶ ἐπαίξει ἐπὶ πάρκο
Μονσώ, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν παιδα-
γωγό του.

Ἀ! τοὺς κα-
κούργους! ἀνεφώ-
νησεν ὁ Ἐρβελίν,
ὠχρὸς ἀπὸ λύσσα.
Πάντοτε ἐφωθώ-
μουν κάποιον κίνη-
μά τους ἀπροσδό-
κητο, ἀλλ' ὅχι αὐτό.
Δρόμο ἐμεῖς καὶ
γρήγορα! ἐφώνησε
πρὸς τοὺς συντρό-
φους του.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀ-
πογευμα, κατὰ τῆς
τέσσερες ἡ ὥρα, ἡ
μὲς Μὼδ Σμίθσον,
παιδαγωγὸς τῆς Βε-
ρανζέρας Δε-Πλερ-
δὶλ, ἐκάθητο σὲ μιὰ
σκιά στὸ πάρκο
Μονσώ. Λίγο πὸ
πέρα ἔπαιζε τὸ κο-
ριτσάκι, ποῦ ἐφαί-
νετο πολὺ ἀπῆσχο-
λημένο νὰ κἀνῃ
πῆχτες ἀπὸ ἄμμο.
Ἐξαφνα μιὰ γυναί-
κα ἀγνωστὴ, ντυμέ-
νη ἁπλᾶ, ἐπλησίασε
τὴν παιδαγωγὸν καὶ
παρουσίασε ἕνα δα-
κτυλίδι χρυσὸ μ' ἕ-
να θαυμάσιον διαμάντι. — Μήπως εἰσεῖς,
κυρία, ἐχάσατε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;
ἐρώτησε.

— Ὁχι, ἔκαμε ἡ μὲς Μὼδ, ἀφοῦ
ἐξήτασε τὸ κόσμημα, δὲν εἶνε δικό
μου.

Μήπως τυχὸν ξέρετε τίνος μπο-
ρεῖ νὰ εἶνε; Δὲν γνωρίζετε τῆς δύο
ἡλικιωμένες κυρίες, ποῦ ἐκάθητο
ἐκεῖ, ἔς ἐκεῖνον τὸν πάγκο, πρὸ ὀλίγου;

— Ὁχι, δὲν παρετήρησα.
— Ὁχι, ξέρετε, νὰ σφετερι-
σθῶ αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, ποῦ φαίνεται
μεγάλῃς ἀξίας. Ἄν καὶ εἶμαι πτωχὴ,
εἶμαι ὅμως τιμιά.

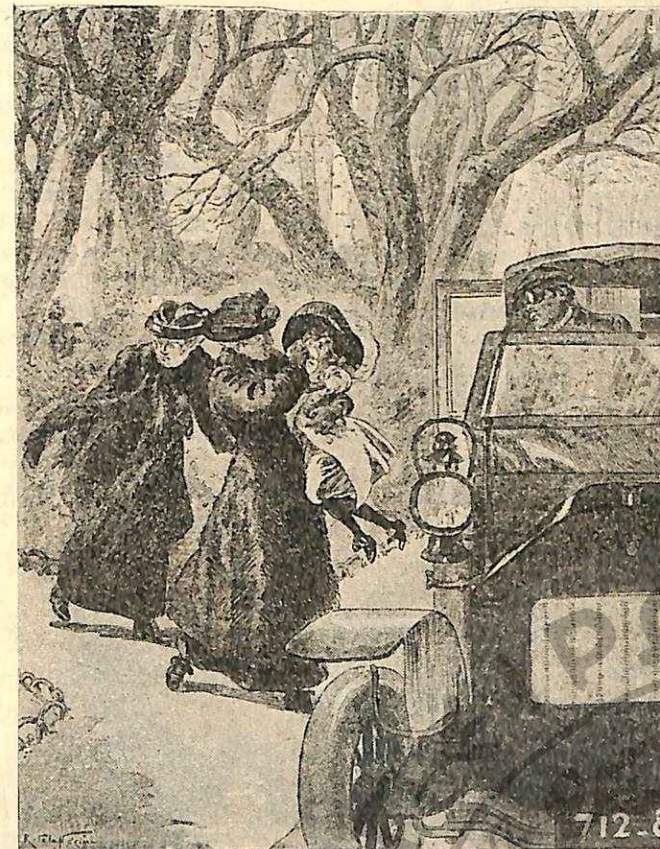
Ἡ ἀγνωστὴ ἐστέκετο ὄρθια ἐμπρὸς
τῇ μὲς Μὼδ καὶ ἔτσι τὴν ἐμπόδιζε
νὰ βλέπῃ τί συνέβαινε γύρω τῆς. Τῆς

διηγέτο μιὰ ἱστορία σπαρακτική: Ἡ-
τανε, λέει, μητέρα τεσσάρων μικρῶν
παιδιῶν καὶ προσπαθοῦσε μόνῃ τῆς
νὰ τὰναθρέψῃ κ.τ.λ. κ.τ.λ....

Ἡ μὲς Μὼδ ἐτοίμαζέτο νὰ σηκωθῇ,
γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὴν ὀχληρὴ αὐτὴ
γυναίκα, ὅταν αἰφνης ἀκουσε κραυ-
γὰς, ἐνῶ στὴν κεντρικὴ δεινδροστοιχίᾳ
ἕνα αὐτοκίνητο ἐφευγε μὲ ὅλην του
τὴν ταχύτητα.

Ἐκύτταξε γύρω καὶ δὲν εἶδε τὴν
Βερανζέρα. Ἀρχισε τότε νὰ τὴν κα-
λῇ δυνατὰ.

Στῆς φωνῆς τῆς προσέτρεξαν μερι-
κοὶ διαβάται καὶ τὴν ἐπληροφόρησαν,

«Δύο κυρίες ἀπῆγαγον ἕνα κοριτσάκι...» (Σελ. 88, σελ. 8)

ὅτι δύο κυρίες ἀπῆγαγον ἕνα κοριτσά-
κι σ' ἕνα κόκκινον αὐτοκίνητο.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, τὴν ἀρκετὰ προχω-
ρημένην γιὰ τῆς ψυχρῆς ἡμέρας τοῦ
Φεβρουαρίου, οἱ περιπατηταὶ ἐπὶ πάρ-
κο Μονσώ ἦταν ὀλίγοι καὶ ἔτσι ἡ
ἀνηκούστου θράσους ἀπαγωγὴ αὐτῆς
κατωρθώθη νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ μὲς Μὼδ Σμίθσον, μὲ ὅλην τὴν
τρομερὴν ταραχὴ τῆς, ἐνόησε ἀμέσως
τὸν φρικτὸ ῥόλο ποῦ εἶχε παίξῃ ἡ κυ-
ρία μὲ τὸ δακτυλίδι, γιὰ νὰ τὴν ἀπα-
σχολήσῃ ὀλίγα λεπτά ἀπὸ τὴν ἐπιτή-
ρησί τῆς.

Θέλησε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀγνωστὴν.
Ἀλλὰ ματαίως τὴν ἐζήτησαν. Ἡ γυ-
ναίκα μὲ τὸ δακτυλίδι εἶχε εξαφανι-
σθῇ.

Ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἡ παι-
δαγωγός, βοηθουμένη καὶ ἀπὸ μερι-
κοὺς περιπατητάς, ἐρεύνησε κάθε γω-
νία τοῦ κήπου, τρέχουσα σὰν τρελλή,
ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλους
ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ μέγα-
ρον καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν.
Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εὐρίσκοντο
τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο τῆς Πέμπτης
ἐπὶ τὴν ἀπογευματινὴν τοῦ Γαλλικοῦ
Θεάτρου.

Ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Βερανζέρας ἐδύ-
θηκε ἐπὶ τὴν ἀπελπίσιν τὸ μέγαρον Δε-
Πλερδὶλ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

— Ἄλτ! ἐφώνησεν ἐπιτακτικῶς
ποῦ εἶνε ὁ Τζούλης;

— Θὰ μπῇ στὴ δευτέρη βάρκα, ἀ-
πεκρίθη ὁ πλοίαρχος.

— Ὁχι! ἀντίπεν ὁ ἑκατομμυριοῦ-
χος, μὲ τὸν ἴδιον ἐπιτακτικὸν τόνον.
Θέλω νὰ μπῇ στὴ δική μας βάρκα,
ἐδῶ!

— Ἐστῶ! συγκατετέθη ὁ πλοίαρ-
χος. Καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν μαθητευόμε-
νον.

Οὗτος, μὲ δύο πηδύματα γάτας, ἀ-
νέβη πρῶτα εἰς τὴν κουπαστὴν τοῦ
πλοίου καὶ ἐκεῖθεν ἔπεσεν εἰς τὴν
λέμβον, πλησίον τοῦ ἑκατομμυριοῦχου,
φωνάζων:

— Ὁ Τζούλης παρών!

Καὶ ἔπειτα, χαμηλοφώνως, εἰς τὸ
αὐτὶ τοῦ κυρίου του, προσέθεσε:

— Καὶ τὰ ἑκατομμύρια ἐπίσης!
Ὁ κ. Ρισανέλ ἐμετρίασεν. Ὁρισμέ-
ως αὐτὸ τὸ παιδί ἦτο τετραπέρατο,
κ' ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ.

Ὁ διακοπὴς χειρισμὸς ἐπανελήφθη
ἐν σπουδῇ, διότι τὸ πῦρ ἐξηπλοῦτο
ὀλονέν.

Τὸν καπνὸν διεδέχοντο φλόγες καὶ
ὅλη ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου ἐκαίετο. Ἡ-
κούοντο οἱ κρακισμοὶ τοῦ ξύλου καὶ
μικρὰ περιφλεγγὴ τειμάκια, φερόμενα
μὲ σπινθήρας ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ πνέον-
τος ἀνέμου, ἐφθάναν μέχρι τῶν λέμβων.

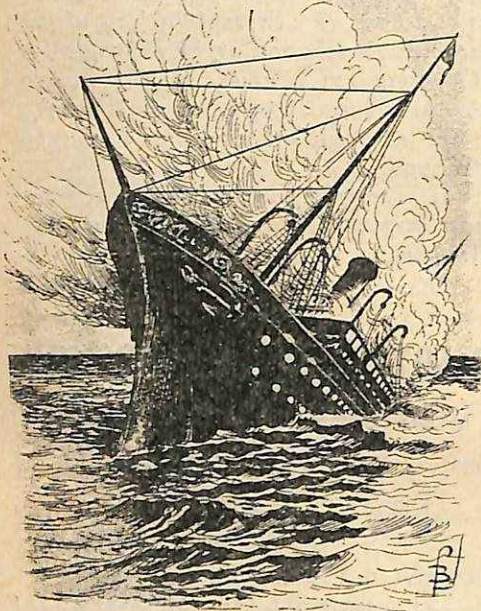
Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, αἱ
λέμβοι, γεμάται ἐπιβάταις, ἐρρίφθησαν
εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐφόρτισαν τρό-
φιμα, τὰ βιβλία τοῦ πλοίου καὶ μερι-
κὰ πολυτίμα πράγματα. Τέλος ὁ πλοί-
αρχος καὶ ὁ κ. Δυπόν, τελευταῖοι ὡς
ἤρμοζεν, ἐγκατέλειψαν τὸ πλοῖον.

— Μόλα! διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

Εὐθὺς αἱ κῶπαι ἐπληξάν τὴν θάλασ-

σαν και αι πέντε λέμβοι της θαλαμηγού διηυθύνθησαν προς την ακτήν, η οποία διεκρίνετο φαιά και ξρημος εις τον ορίζοντα. Εις την λέμβον του

«Το πλοϊον εδουλιζετο» (Σελ. 96, στ. 6).

κ. Ρισανέλ, μόνον ο Λουλού εξεδήλωνεν υπερβολικὴν εὐθυμίαν.

Δι' αὐτόν, τὸ ἀληθινὸν ταξεῖδι ἤρχιζε μόνον τώρα, δηλαδὴ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐκινδύνευαν νὰ καοῦν. Νά, διασκεδαστικὴ περιπέτεια!.. Μετὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀγνοίαν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τοὺς κινδύνους τῆς, ὁ Λουλού οὔτε πρὸς στιγμὴν ἐσυλλογίσθη τὴν κρίσιμον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὕρισκοντο ἐπὶ τῆς ἀγρίας καὶ ἐρημῆς ἐκείνης ἀκτῆς, μακρὰν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων ποὺ τοὺς ἐπερίμεναν εἰς τὸ Μογκαντόρ.

Ἐν μόνον πρᾶγμα τὸν ἐλυποῦσε: ποῦ ἔβλεπε καίόμενον τὸ ὠραίον τοῦ πλοῖον τὸν Λουλού.

Ταλαίπωρε Λουλού! Ἐφλέγετο μακρὰν, ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, σὰν ἓνα φλυτζάνι μετὰ πῶν τς. Ἐν τοσοῦτῃ ἀντεῖχεν ἀκόμη. Τὸ σκάφος ἐκρατεῖτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλ' αἱ φλόγες ἐξήρχοντο ἀπὸ παντοῦ καὶ προσέβαλλον τώρα τὰ σχοινία καὶ τὰ πανιά...

Ἐξαφνα εἶδαν τὸ σκάφος νὰ κλίνει ἀποτόμως καὶ τοὺς ἴστους νὰ ἐγγίζουσιν τὸ νερόν.

Ἡ κίνησις αὕτη ἐπηρέησεν ἀκόμη τὴν ἔντασιν τοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον προσέλαβε πρὸς στιγμὴν τεραστίας διαστάσεις. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡλαττώθη. Τὰ νερά τῆς θαλάσσης κατέκλυζαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κάμινον καὶ ἤκούετο ὁ χαρακτηριστικὸς ἐκεῖνος συριγμὸς τῆς πάλης τῶν δύο στοιχείων.

Ἐξαφνα ἡ φωτιὰ ἐσβυσε. Τὸ πλοῖον ἐδουλιζετο. Πρὶν ἀκόμη ἀποβιβασθῶν, οἱ ναυαγοὶ εἶδαν τὸν «Λουλού» ἐξαφανιζόμενον, καταπνιγόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Εἰς τὴν θέσιν ὅπου, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὥρων, ἔπλεεν ἡ θαλαμηγὸς χαριτωμένη καὶ καμαρωτή, δὲν ἐφαίνετο τώρα παρὰ σωρὸς συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐσπρὸδίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν προξενήθεισαν ἀπὸ τὴν καταδύθεισιν.

Ὁ «Λουλού» δὲν ὑπῆρχε πλέον.

— Καίμενε Λουλού! ἐφιθύριεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγελῶσε πλέον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συγκινήσεως, ἠκούσθη ἡ ἡρεμὸς φωνὴ τῆς κυρίας Ρισανέλ.

Εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν τσάντα τῆς καὶ ἔκραζε τὸν υἱὸν τῆς, λέγουσα:

— Ἐλα ἐδῶ, ἀγάπη μου!.. Πρέπει νὰ βάλῃς τὸ φουλάρ σου... νὰ μὴν κρυώσῃς, ψυχρή μου!

Ὡ ἡρώϊκή κυρία Ρισανέλ! Εἰς τὸ εἶδος σου εἶσαι τόσο μεγάλη, τόσο θαυμασία, ὅσον καὶ ἡ Κορνηλία, ἡ μητέρα τῶν Γράκων!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρόχειρος κατασκήνωσις.

Κατὰ τὰς εἰκασίας τοῦ πλοιαρχοῦ τὸ μέρος τῆς Μαροκινῆς ἀκτῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἤραξαν αἱ λέμβοι, θὰ εὕρισκετο πλησίον τῆς πολίχνης Σάφφιε.

Ἀλλ' ἐκ πρώτης ὥψεως τίποτε δὲν ἐδικαιολόγει αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν καὶ ἡ παραλία ἐφαίνετο ἐντελὲς ἔρημος.

— Διάβολε, αὐτὸ δὲν εἶνε παράξενο, ἐσυλλογίζετο ὁ Τζούλης, οἱ κακοῦργοι ἐδιάλεξαν τὸ μέρος δὲν θὰ ἔδωζαν βέβαια φωτιὰ εἰς τὸν «Λουλού» ἀπέναντι ἐνὸς λιμένος!..

Ὁ κ. Ρισανέλ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ νοιγῇ τὰ μάτια του καὶ νὰ γίνετα ὀδυρκενέστερος ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔπαυσε νὰ τὸν ἀπορροφᾷ ἐξ ὀλοκλήρου ἡ γελοία του και-

νοδοξία, ἀπήτησε, μόλις ἀπετέθη ἡ πολυθρόνα τοῦ ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς, νὰ τῷ εἶπουν ἀκριβῶς εἰς ποῖον μέρος εὕρισκοντο.

Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἀνυπομονήσαν, ἔπρεπε νὰ περιμένη, διότι νύκτα ἐγκατέλειψαν τὸν καίόμενον «Λουλού» καὶ μέχρι τῆς ἀποβιβάσεως δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξημερώσῃ.

Μία πρόχειρος λοιπὸν κατασκήνωσις διωργανώθη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ὁ κύριος Ρισανέλ, ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τοῦ, διέταξε νὰ τὸν τοποθετήσουν παραπλεύρως μιᾶς λέμβου, τὴν ὁποίαν οἱ ναῦται εἶχον ἀνασύρῃ εἰς τὴν ξηράν. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν λέμβον, συνεσώρευσαν ὅλα τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ ἐνδύματα ποῦ εἶχαν, ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἓνα στρώμα κατάλληλον διὰ νὰ ἐξαπλωθῶν ἐπ' αὐτοῦ ἡ κυρία Ρισανέλ καὶ ὁ Λουλού.

Μόνον ἡ σύζυγος τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐπωφελέθη αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδῆλωσεν ἡσύχως, ὅτι ἦτο πολὺ λυπηρὸν ποῦ ἡ ὠραία των θαλαμηγὸς ἐγείνετο παρανάλωμα τοῦ πυρός· ἔπειτα, ἀφοῦ ἠρώτησε τὸν σύζυγόν τῆς ἂν τὸν ἐνοχλοῦσαν οἱ πόνοι τοῦ, καὶ ἀφοῦ ἐδεδαϊώθη, ὅτι ὁ Λουλού δὲν εἶχε βγάλῃ τὸ φουλάρ του, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἐνδυμάτων, εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου, καὶ ἀπεκοιμήθη τόσο ἡσυχα, ὥς ἂν εὕρι-

σκετο εἰς τὸν πολυτελεῖ καὶ τῶν τοῦ μεγάρου τῆς.

Ὁ κ. Ρισανέλ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν δεινὴν τῶν θέσιν καὶ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἠπειλοῦν.

Ἐπρωτίμῃσε νὰ τὴν ἀφίσῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς. Τίποτε ἄλλως τε δὲν ἀπεδείκνυν, ὅτι αἱ σοβαρώτεροι ἀποκαλύψεις θὰ ἴσχυον νὰ συγκινήσουν τὴν ἀπαθὴ ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία, εἰς οἵανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὕρισκε-

το, σοῦ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάθηται ἀκόμη εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ «Μαρινάτου Τόνου».

Βεβαίως δὲν ἠγάπα τὰς περιπετείας

«Τὰ φουσέκια τοῦ Τζούλη εἶχαν μέσα χρυσάφι.» (Σελ. 97, στ. γ')

ἡ καλὴ γυναικούλα, προτιμῶσα τὴν γαλήνην τῆς συνήθους ἀστικῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὅταν ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ κάτι, τὸ ἔκαμνε μ' ἐγκαρτέρησιν καὶ ἀταραξίαν, χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε μίαν μουσικὴν ἀπὸ τὸ φαγητόν τῆς, οὔτε μίαν ὥραν ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς, οὔτε ἓνα πόνον ἀπὸ τὸ πλῆξιμόν τῆς.

Ὅσον διὰ τὸν Λουλού, αὐτὸς πέ- ρασσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, διατρέ- χων μετὰ τὸν Τζούλην τὰ περὶ χωρὰ τῆς κατασκήνωσεως.

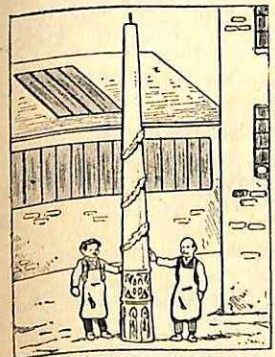
Ἀλλ' ἓνα πρᾶγμα τὸν ἐξέπληττε: Διὰ τὸ φίλος τοῦ, ὁ συνήθως τόσο πρόθυμος νὰ τρέχῃ, νὰ περᾷ, νὰ ἀναρρι- χᾷται, ἐτήρει τώρα μίαν στάσιν φρό- νιμην, μετρημένην; Ὅ, ἔλεγε, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ ἓνα κίνημα παρα- πάνω.

— Σὰν γέρος μοῦ φαίνεται! τοῦ εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου. Τί με κορόιδεύεις λοιπὸν ἔσθ' Παρίσι καὶ μ' ἔλεγε «μὴ μοῦ ἄπτου»; Ἐσθ' τώρα εἶσαι χειρότερος κι' ἀπὸ μένα... Ὁρι- σμένως, φίλε μου Τζούλη, δὲν σ' ἐν- θουσιάζουν τὰ ταξεῖδια, ἐνῶ ἐγὼ ἀπε- ναντίας τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ.

Ὁ Τζούλης δὲν ἀπεκρίθη, διότι δὲν ἤμπορούσε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν Λουλού, τὴν αἰτίαν τῆς δυσκινήσεώς του.

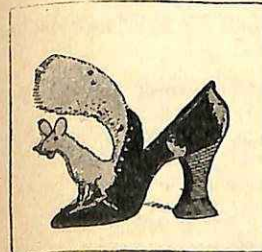
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τεραστίαι λαμπράς

νια, χωρὶς νὰ τελειώσῃ.

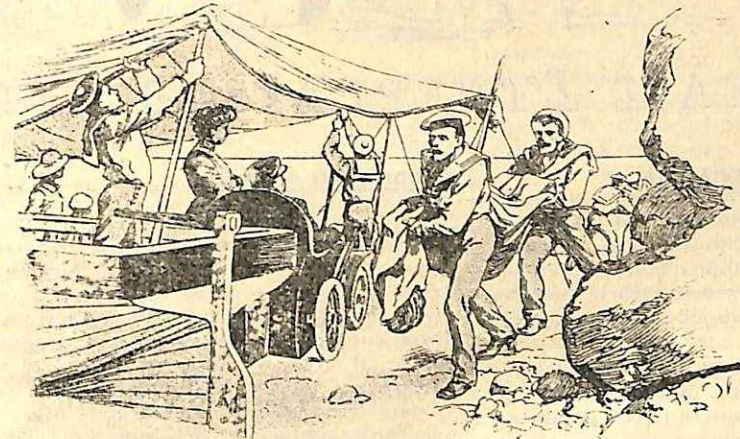
Μία μόδα

Τὴν μόδαν αὐτὴν τὴν ἐ- λανσάρισε μία Ἀμερικανὶς εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Καὶ εἶ- νε γοβάκια, ποῦ ἔχουν ἐμ- πρὸς, ἀντὶ φιοῦμπας, ἓνα ὀλόκλη- ρον σκίουρον βαλσαμωμένον. Ὡς βλέ- πετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, τὸ νέον

ἦ, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐπάνω του δύο ἑκατομμύρια, εἶνε βαρὺς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα...

Καὶ γνωρίζομεν, ὅτι τὸ τεράστιον αὐτὸ ποσόν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου

«Ὁ κ. Ρισανέλ ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τοῦ...» (Σελ. 97, στ. γ')

τὸ ἔφερεν μαζί του ὡς ζωντανὸν χρη- ματοκιβώτιον.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ τοῦ τὸ ἐνε- πιστεύθη ὁ κ. Ρισανέλ, εἶχεν ἐργασθῇ πολλὰς ὥρας, διὰ νὰ τὸ τοποθετήσῃ ὅσον ἤμπορούσε καλλίτερα.

Εἰς τὴν βαλίτζαν του, ὑπῆρχε μία

θήκη μετὰ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς ραπτι- κῆς, ἡτοι βελόνας, κλωστήν, ψαλλίδι κτλ. «Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς καμαριέ- ρα, — ἔλεγε — πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ μπα- λώνεται μόνος του.» Καὶ τὰ ἐκατάφερε μὴ χάρα.

Ἐξήλωσεν ὅ- λες τῆς φόδρες τῶν φορεμάτων του καὶ τὰ παρε- γέμισε μετὰ χαρ- τονομίσματα καὶ χρεώγραφα. Ἐ- πεῖτα ἐκρέμα- σεν εἰς τὸ στῆ-θος του τοὺς κυ- λίνδρους τῶν χρυσῶν νομι- σμάτων, καρφω- μένους ἐπάνω εἰς ἓν εἶδος κορ- σέ, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασε μ'

ἓνα κομμάτι χονδρῆς φόδρας. Ἐὰν δὲν τὸν ἐσκέπαζε τὸ ὑποκάμισόν του, θὰ ὁμοιάζεν οὕτω μετὰ πολέμιστῃν τῆς Ἀ- νατολῆς, στολισμένον μετὰ τὰ φουσε- κλίκια του. Μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι τὰ φουσέκια τοῦ Τζούλη εἶχαν μέσα χρυ- σάφι. (Ἐπεται συνέχεια)

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βουνο τῆς Μαρωλίδας

A	A	A	MH
KA	POI	AE	ΣΤΑ
A	ΛΑΙ	E	NE

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων διαφόρων δένδρων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λοξασμένου Πήρου

Sur cinq pieds, je tue ;
Sur quatre, je rue ;
Sur trois, tres mal je sonne,
Et sur deux, je suis tout le [monde et personne]

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁποῦνδήποτε ζητη- μάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 10ου φύλλου

α') Ζάππειον, Ἀκαδημία, Ἀστερο- σκοπεῖον, Ἀνάκτορα, — β') Charité bien ordonnée, commence par lui même.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού Κερ. Β

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Αφιερωμένον εις μίαν δυστυχή μητέρα.

Ήτο εσπέρα. Βυθισμένη εις όνειροπο-
λήσεις, άφωνα να παρέρχονται αϊ ώροι,
χωρίς να τās αντιλαμβάνομαι. Είς τō δω-
μάτιον έβασίλευε σκότος. Ούδεις θόρυβος
ήρχετο έξωθεν να ταραξή την σιωπήν της
χειμερινής έκεινης εσπέρας.

Αίφνης άνεστίχθησα. . . Φωνή ευκρινής
μ' εκάλεσε : « Μαρία, Μαρία ! » Ποιος νά
ήτο ; Μην ήτο αυταπάτη ; Όχι βέβαια. . .
Δις ήκουσα προφερόμενον τō όνομά μου. . .
Και όμως ήδη τά πάντα ήσαν ήρεμα. Άναμ-
φιβολώς είχον άπατηθή.

Αλλά όπως με διαμύση, ή φωνή ήκού-
σθη και πάλιν : « Μαρία ! » Τήν φοράν
ταύτην ήτο αληθής χρονή όδύνης, σχεδόν
όργος. . .

Κατεπτομένη, έστρεψα τὰ βλέμματα
πρός τὰ έξω και τή βοήθειά του άμυδρού
φωτός ενός φανού, άνεγνώρισα μίαν εξα-
δέλφην μου, παιδικήν μου φίλην, τήν Ξαν-
δόχομην και χαριτόβρυτον Δίαναν, ήτις
μόλις δεκαπενταέτις, κατατροχόμενη υπό
άνιαντο νόσον, έταλαιπωρείτο εις έν Σα-
νατόριον της Έλβετίας. . . Ός έν όνειρόν
ήνοιξα τō παράθυρον, εκάλεσα : « Δίνα ! »
« Αλλά τίποτε. Η όδός ήτο έρημος και ή
φωνή μου έχάθη έν τή σιγή της νυκτός ! »

Μετά τινάς ήμέρας ό γραμματοκομιστής
μου έφερε μέγαν πένθιμον φάκελον. . .

Τήν αυτήν εκείνην εσπέραν της φοβεράς
όπτασίας, ή παυχή μου εξαδέλφη, εις τō
άκθος της ήλκιρας της, εγκατέλειπε τόν
κόσμον διά τās σιγαίνουσ μονάς. . .

Δοξασμένος Ρήνος

ΡΕΜΒΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

« Ηλιος χαρά Θεού. Δεν ταραξεί τη θά-
λασσα ό όρημτικός βοριάς. Κάθημαι μόνος
στην άκρογιαλιά και βυθίζω τō βλέμμα
μου εις την έμπροσθέν μου άπλουμένην
υγράν πεδιάδα. Τō και η με τὰ άσπρα του
πανιά, όργιζει τὰ νερά ήσυχα, ήσυχα, άφι-
νοντας πίσω του ένα αλλόκι ποδυμύλις διαρ-
κεί μερικά δευτερόλεπτα. Τō παιγνιδιάρικο
μαεστράλι φρυά γλυκά, γλυκά και μόλις
κατορθώνει να οντιδώνη τή θάλασσα.

Μικρό τō κύμα κατ' άρχάς, χάνεται, Ξα-
ναφανίζεται, μὰ πάντα προχωρεί και πλη-
σιάζει στην άκρογιαλιά. Έχει σπάνει και
κατόπιν οπισθοχωρεί άφροισμένο. Για λίγο
άκούω τō άνέκφραστο εκείνο φροσσόσ το
άφροσ και βλέπω τὰ Έθνικά μας χρώμα-
τα μὰ τō αιώνιο φλίξ-φλάξ δεν παύει.

Τō κύμα γλύφει της πέτρες της άκρογια-
λιάς και της άσπρίζει και κείνες κατάλευ-
κες μένουν ακίνητες, ή μιά κοντά στην άλλη.

Μόνο μὰ δεν ήμπορεί ν' άσπρίση και
εκείνην παραπινέται : « Κύμα, γιατί δεν μ'
άσπρίσεις και μένα ; Γιατί όλη σου τή χι-
μεία την μεταχειρίζεσαι για της άλλες ; »
Τō κύμα δεν άποκρίνεται, αλλά υπερήφανο
έξακολουθεί τō έργο του. Καίμένη πέτρα,
μή προφασίσσαι τō κύμα, αλλά τή φύσι
σου. . .

Ευαίσθητος Βράχος

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΣΑΛΕΠΙΤΖΗΣ

Ό πρώτος έξυπνήσας πεινιός της γει-
τονειάς, εσάλπιζε τō έθωνιόν. Ό ούρανός
ήτο συννεφώδης, ό ήλιος δεν είχε άκόμη
ανάτειλε, και δύο ή τρία τρεμοσβύνοντα
άστρα έσημειώναν τō πέρας της νυχτός.
Η θάλασσα εμείνετο άγρία, και ή
κορυφή του βουνού, ήτο ζουζουλωμένη με
χρόνια. Έγώ είχον σηκωθεί προφί διά νά
μελετήσω, άνθρωπος δεν έφαινετο έξω,
μόνον ή φωνή του σαλεπιτζή ήκούετο από
μακριά. Όσον έπενούνεν ή ώρα, ή φωνή
ήκούετο πιο καλά, και. . . τέλος νάτος,
σσεπασμένος με μιά β ρετιά κάπτα, έπερ-
νούσεν. Τέσσαρες έγοταίκοι διαβαίνοντες,
τόν εσταμάτησαν, έρούφηξαν από δυό πο-
τήρια ό καθένας, έπεροθήσαν στη φω-
τιά του και έφυγαν. Έρεπτόμιον επί ώ-
ρας τι τραβούν οι πτωχοί για νά κερδίσουν
τō ψωμί τους, και ίδού, ένα σύννεφο έκαμε
τόπον εις τόν ήλιον, όστις έφωρνε τās άκτι-
νας του εις τō παράθυρόν μου. Τότε θυ-
μήθηνα τὰ μαθήματα και ήρχισα νά με-
τρώ « Μήνιν άειδε Θεά », ένώ ήκουσα τήν
φωνήν του σαλεπιτζή πνιγμένην μακριά :
« Βράζει τō μυρωδάτο ! »

Έφεδρος Μπιμπίκος

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Αιματομένος, κόκκινος,
μέσα στο κύμα φέρονε,
τō βοαδινό του τō λουτρό,
σάν κάθε μέρα, παίρνει.
Έπαινος κάθε θόρυβος,
τίποτε δεν αλείνει,
Ξαπλώνεται παντού σιγή :
Ό "Ηλιος βασιλεύει.

Αυτό τō ήλιοβασιλέμμα
θυμίζει δόξαν άλλην,
πού φέρονε αιώνιο χωρισμό
και σινοφορά μεγάλη.
Έκείνος πού απέθανε
δεν ξαράσωνται !
Σάν άλλος ήλιος κ' ή ζωή
τ' ανθρώπου βασιλεύει !

Τρικυμιώδης Θάλασσα

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Πρόσωπα : Ό Καθηγητής, Άπτερος Νίκη,
Ατρόμητος Σωφραζέττα, Τρικυμιώδης
Θάλασσα.

Ό Καθηγητής (κτυπών την έδραν) :
Προσοχή ! Όι σας έρωτήσω κατόπιν. Έ-
λεγα λοιπόν ότι ό Όμηρος, χάριν του μέ-
τρου, παραλείπει συχνά τās αυξήσεις τών
δημάτων και. . .

Άπτερος Νίκη (διακόπτουσα) : « Αφ' ού
λοιπόν τō κάμνει ό Όμηρος, γιατί, κύριε
Καθηγητά, θυμώνεται όταν τō κάμνω εγώ ; »

Ό Καθηγητής : « Εχετε, δεσποινίς, την
ανάδειαν νά συζητήσετε τόν έαυτόν σας
με τόν Όμηρον ; Ούδεις δύναται νά συγ-
ζητή με τόν Όμηρον, διότι είναι ό μέγ-

στος ποιητής του κόσμου. Αυτό άκριβώς
λέγει και ό μέγας Γερμανός κριτικός. . .

Ατρόμητος Σωφραζέττα (διακόπτου-
σα) : Μά πώς, κύριε Καθηγητά, ήμπορεί
νά είναι κανείς Γερμανός και Κρητικός ;
Κάθε άνθρωπος έχει μίαν εθνικότητα.

Ό Καθηγητής (θυμωμένος) : « Εάν, δε-
σποινίδες, πήτε μίαν άκόμη λέξιν, δεν θά
σας δεχθώ πλέον εις τō μάθημά μου.

Άπτερος Νίκη (σιγά προς τήν Τρικυ-
μιώδη Θάλασσαν) : Αυτό άκριβώς επιθυμώ
και εγώ.

Ό Καθηγητής (κτυπύ την έδραν και
έξακολουθεί). Πολλοί κατ' την αρχαιότητα
ήξευραν τόν Όμηρον απέξω, άκόμη δέ και
τόρα τόν γνωρίζουν μερικοί. Ένθυμούμαι
ότι εις μίαν συναναστροφήν, κάποιος κύ-
ριος, είχε τήν αξιοθαήμαστον ύπομνην νά
άπαγγείλῃ ολόκληρον στοιχείον της Ίλιά-
δος.

Άπτερος Νίκη : Εγώ θαυμάζω μύλλον
τήν ύπομνην τών άκροατών.

Ό Καθηγητής : Είσαθε αξία τιμωρίας
και θά τή λάβετε. Νά μου φέρετε αύριον
άντιγεγραμμένον ολόκληρον τō Δ της Ό-
δυσσείας, διά νά θαυμάσω και εγώ τήν
ύπομνην σας. 847 στίχοι δεν είναι λίγοι !

Τρικυμιώδης Θάλασσα και Άτρόμητος
Σωφραζέττα, συγχρόνως : Μη στενοχωρεί-
σαι, θά σου γράψωμεν και μεις.

Ό Καθηγητής : Θέλετε και σεις νά γρά-
ψετε τιμωρία ; Ό ! δεν δυσκολεύομαι ού-
δαμώς νά σας τήν δώσω. Νά μου άντι-
γράψῃ εκάστη ανά έν στοιχείον Όδυσ-
σείας.

Άπτερος Νίκη : Νά διαλέξετε τὰ μι-
κρότερα !

Ό Καθηγητής : Καλλίτερα νά γράψετε
και αϊ τρεῖς τō Δ.

Αἱ τρεῖς μαζί : Συγχωρήσατέ μας, κύριε
Καθηγητά, θά εἴμεθα φρόνιμοι εις τō
έξής.

Ό Καθηγητής : Θά σας συγχωρήσω. . .
Αἱ τρεῖς μαζί : Τί καλός πού είσθε !

Ό Καθηγητής (έξακολουθών) : « Αφ' ού
μού γράψετε τήν τιμωρίαν.

Βαλκανική Συμμαχία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Άκκιζα κλαίει, και ή γιγιά της τής
λέγει :

— Νά μην κλαίς, γιγιά όταν μεγκλώσῃς,
θά γίνῃς άρχηγη.

Και ή Άκκιζα :

— Φαίνεται, ότι σύ γιγιά θά εκλιγες
πολύ όταν ήσουν μικρή. . .

Έστάλη υπό της Άφελους Ξανθούλας

Λέγουν εις τόν μικρόν Άλέξανδρον :

— Δεν ξέρεις πόσο μοιάζεις με τόν άδελ-
φό σου τόν Βασίλην !

Και ό μικρός άπαντᾷ :

— Περέρρο ! Άλλοι μού είπαν πως έ-
κείνος μού μοιάζει.

Έστάλη υπό του Ταταυλιανού

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥΣΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

Κατά τήν τελικήν έκλογήν προς άνακή-
ρυξιν τών δέκα όρειοτέρων έν τών εκλεγέν-
των κατ' τās τρεις προκριματικές εκλογάς
60 ψευδώνυμων του 1913, εκλήθησαν 592
ψηφοδελτία. Η διαλογή τούτων φέρει επι-
τυχόντας και βραβευμένους τούς εξής :

Α) ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Έλλάς του Ρή-
γα (με ψήφους 298).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Εύγενες Ίδα-
νικόν (ψ. 281). — Δοξασμένο 1913 (ψ. 276).

— 26η Όκτωβρίου (ψ. 274).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σημαία του Α-
βέρωφ (ψ. 269). — 21η Φεβρουαρίου (ψ.

263). — Μέγας Στρατηλάτης (ψ. 260). —

Ανδρείος Έρυθροχίτων (ψ. 217). — Η-
ρος του Δρίσκου (ψ. 211). — Βουλγαρο-
μάχος Έλλάς (ψ. 195).

ΕΠΑΙΝΟΣ : — Βονό της Μανωλιώσας

(ψ. 143). — Αθάνατα 1821-1912 (137). —

Έλλάς τών Όρειών (135). — Αήττητος

Εξέστος (123). — Έλληρικη Καοδιά (118).

— Αίμουσάρης Κοήτη (112). — Άσμα της

Έλευθερίας (111). — Θοίγαμβος του Κορ-
σιαντίνου (106). — Έλληρικός Στόλος (84).

— Ανακηθείσα Έλευθερία (72). — Έλληρι-
κός Στάτος (65). — Αύδατος Δόξα (61).

— Στέφανο στη Γαλανή μας (58). — Παρελλή-
μιον Όρειον (53). — Δόξα του Έλληνισμού

(46). — Μπαρονοκαταπνέση Γαλανόκενη

(40). — Θοριαμβέων Μεγαλοδέκτης (39). —

Έλευθερία Έλλάς (37). — Λαγροσεφής

Όλμπιονίτης (36). — Δοξασμένο Αετιό-Το-
σάρ (33).

Συγχάρω τούς βραβευθέντας και τούς
παρακαλώ νά ζητήσουν τὰ βραβεία των και νά
μού στείλουν τās φωτογραφίας των, συμφώ-
νως προς τούς όρους της Προκηρύξεως (Ίδε
φυλ. 51 του 1913). Όσον διά τὰ Βραβεία τών
Έκλογών, κατ' θά δημοσιευθόν άργότερα.

Διότι ή εξέλεξις τών επιτυχών εκάστου ψη-
φοδελτίου άπαιτεί καρίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδός Εύριπίδου

τὴν 5ην Μαρτίου 1914.

ΔΗΛΩΣΙΣ :—Τὸ παρὸν φυλ-

λάδιον, μολονότι φέρει ἡμερομη-

νίαν 22 Φεβρουαρίου, καθυστερη-

σαν ἔνεκα τῆς ἀπεργίας, στοιχειο-

δετεῖται μόλις σήμερον, 5ην Μαρ-

τίου. Ὡστε ἀπαντᾷ κατωτέρω καὶ

εἰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα

μετὰ τὴν 22 Φεβρουαρίου.

« Ἐπρεπε νά ήσουν προχθές από κανένα

μέρος. — μού γράζει ό Εφαισθητος Βράχος,

— νά ήκουες πόσον σ' επήνεσαν ό καθηγητής

μας τών Ελληρικόν. Απήγγειλα τήν « Ση-

μαίαν » του Κήματος, ως προφορικὴν σύνθε-

σιν, και επειδή του ήρσεν, εξήγησε τō όνο-

μα του ποιητού. Του είπα, ότι εινε έργον

συνδρομητοῦ σου και ότι γνωρίζω μόνον τō

ψευδώνυμόν του. — Εύγε εις τόν κ. Παπαδό-

πουλον, είπε τότε ό καθηγητής, πού διεγεί-

ρει τήν αμύλλαν τών συνδρομητών. Α, αυτό

είνε ένα μικρό άριστοέργημα. Και έν γένει

ή Σελίς Συνεργασίας εινε κατ' τι, πού μού

κινεί τόν θυμισμόν. » Βλέπετε λοιπόν πως
εκτιμώνται και άναγνωρίζονται τὰ καλά :

Μετά μεγάλης χαράς σας άναγγέλλω τούς
εύτυχούς άρραβώνους της έν Ήρώφ άκατη-
της μου φίλης Εφαιθίας Χ. Αικαίου, γνω-
στής εις τόν κύκλον μας υπό τὰ ψευδώνυμα
Φοίβη και Δάκρυ του Πόνου, μετά του κ.
Νίκου Γ. Παπαγιολάν, όποντινιάτρον.
Νά ζήσουν !

Κατεστράφη ή Δόξα του Έλληνισμού με
τήν καθυστέρησιν τών φυλλαδίων. Ένεκα της
απεργίας, διότι, λέγει, εις τήν πόλιν της διε-
δόθη, ότι ή Διάπλσις διακόπτει τήν έκδο-
σιν της ! Μά εινε δυνατόν νά διακόψῃ ποτέ
ή Διάπλσις, όταν οι φίλοι της προμάρτυρον
τόσον και με τήν άπλην άκόμη ψήφην ; Αυτό
σημαίνει ότι τήν άκαπνόν και τήν θέλουν,
και όσον τήν θέλουν, ζή και θά ζή αιώνως !

Η Νύμφη του Πόντου, — αυτό τō ψευδό-
νυμον της έδιάλεξε από όσα έπρότεινε, —
μού γράφει τὰ εξής : « Εἰνε άρεσκά έτη, πού

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΧΡΗΣΤΟΣ Σ. ΣΟΛΩΜΩΝΙΔΗΣ

έν Σμύρνη
βραβευθείς υπό τō ψευδώνυμον Συμυρναιή
« Ηχώ εις τόν 135 Διαγωνισμόν τών Αύσεων.
(Ίδε Διάπλσιν του 1913, σελ. 37)

μέσα εις τήν καρδίαν μου ήλυνόμην έν κα-
νόν σπουδαίον. Τώρα πού ήτύχησα νά έγ-
γραφώ συνδρομητικά σου και νά γνωρίσω τόν
κόσμον, τόν ποίον ήνοιξαν έμπρός εις τὰ
μάτια μου αἱ χαριτωμένα σελίδες σου, αἰ-
σθάνομαι ότι τō κενόν εκείνο πληροῦται.
Έπιθυμώ λοιπόν νά γίνω και εγώ έν από τὰ
ἀγαπημένα παιδιά σου και νά λαμβάνω τα-
κτικώς μέρος εις τούς διαγωνισμούς σου. »

Κ' έγώ τō έπιθυμώ, άκατητή μου νέε φίλη.

Σ' εύχαρίζο για τō έσπλάθωμα. Ροδονία.

Και βέβαια πού ή θεία σου δεν θά εινε γρη-
αφού τήν ένεγράψες συνδρομητικήν ! Τō

« θεία » δεν θά πῇ τίποτε. Εγώ έξανα γνω-

ρίζω μίαν θείαν πού εινε μόλις έξις έτους,

ένφ ό άνεψιός της (τō παιδάκι της μεγαλι-

τέρας αδελφής της) εινε τριών έτών !

Αφού μόλις τόν Απρίλιον θά κλείσῃς τὰ 11,

νά σημειώσῃς έτος εις τούς Διαγωνισμούς

ότι εις αἱ 11 έτών, διά νά σέ κατατάσσω εις

τήν Μικράν Τάξιν. Και από τού χρόνου

πλέον περνᾷς εις τήν Μεσσίαν.

Τō « πουλάκι » μου υπάρχει, Πειρακλήριον.
Έρχεται κάθε τόσο και μού λέγει πολλά
πράγματα, — αλλά τὰ κρατῶ διά τόν έαυ-
τό μου. Κάπου-κάπου μόνον τάνισκονώ και
εις τούς φίλους μου, πότε έτσι άλλως, και
πότε με τήν πληροφορίαν, ότι μού τō είπε
τō πουλάκι. — Όσον διά τούς Άσπαρμούς
και τās Πληροφορίας, κατηγγήθησαν άξίον
εφάνησαν αἱ Μικραί Άγγελίαι. Ακριβώς
δηλαδή επειδή αἱ άπατησεις τών φίλων μου
ήσαν πολλαί και έπρεπε καθ' έβδομῃδα νά
γεμίζω τō φύλλον με άσπαρμούς και πληρο-
φορίας. — κ' επειδή, με τō νά παραλείπω κατ'
ανάγκην τās περισσοτέρας, είχα διαρκώς πα-
ράπον, — έκαμα τās Μικράς Άγγελίας, ώστε
νά εἰμπορή καθείς νά δημοσιεύῃ όποιαν πλη-
ροφορίαν θέλῃ, ἀλλ' επί πληρωμή. Έτσι έ-
λευθερώθῃ ό χώρος της Άλληλογραφίας και
έλειψαν τὰ παράπον.

Κ' έγώ, Κύμα, θά ήθελα πολύ νά δημο-
σιεύω έλληνικά, πρωτότυπα μυθιστορήματα
και διηγήματα, περιορίζουσα τās μεταφρά-
σεις εις τō ελάχιστον. Αλλ' αἱ δυσκολίαι εινε
μεγάλαι και ή κυριώτερα εινε ή εξής : « Όλοι

οἱ Έλληνες συγγραφείς, πού κατ' αἰτίαν,

πού κατ' καλόν εἰμποροῦν νά γράψουν, με-
ταχειρίζονται σήμερον τήν δημοτικήν. Εἰς

άλλην γλώσσαν δεν θέλουν νά γράψουν. Αλλ'
ή δημοτική λέγεται και. . . μαλλιάρη » άμείως

λοιπόν θά διεδοθετο ότι ή Διάπλσις έγινε
« μαλλιάρη » και οἱ περισσοτέροι διδάσκαλοι

θά της εκήρυτταν τόν πόλεμον. Θά έχανεν
ούτω τὰ 2/3 τών συνδρομητών της και θά

έκινδύνευσεν νά σταματήσῃ. Η έσχίζε τί έπα-
δῆξεν με τὰ πρωτότυπα έλληνικά άριστοεργ-
ματάκια του Φαιδρού Αδάμαντος και του

κ. Ι. Βλαχογιάννη, πού κ. Καρναβίτσα, πού κ.

ματά τήν έβδομῃδα πού μού έλεγον, ότι έ-
γινε μαλλιάρη, και εις κάθε φύλλον ήμουν

υποχρεωμένη νάπολογούμαι. Φαντάσου λοι-
πόν τί θά έγινετο, άν έδημοσίευσιν τακτικά

πρωτότυπα μυθιστορήματα και διηγήματα
της κυρίας Δέλτα (πού γράφει τόσον έσοχα

διά παιδάκι.) του Φαιδρού Αδάμαντος, ό έ-
ποιος θά έγραφε άν τόν παρακαλούσα, του

κ. Βλαχογιάννη, πού κ. Καρναβίτσα, πού κ.
Σενοπούλου κτλ. Νά προστρέξω εις άλλους.

μετριωτέρους συγγραφείς, πού γράφουν ά-
κόμη διηγήματα εις σχολαστικήν καθρεψού-
σιν : Α, όχι ! προτιμώ τās μεταφράσεις.

των. Ἀλλὰ μόνον τὰ πολὺ μικρὰ εἶνε εἰλικρινή. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὰ γόρια, ποὺ λένε ἐμπρὸς σου ὅτι σκέπτονται, παρὰ τὰ κορίτσια ποὺ σὲ δέχονται θαυμάσια καὶ ἐπειτα σὲ περιγελοῦν ἀπὸ πίσω. —Τί λέτε γι' αὐτά;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : Διάφορα τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας, τοῦ Τέλλου Ἀγρα, τοῦ Φάωνος, τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη, τοῦ Ἑλιγωμένου Κλαυδίου — «Τσουνκίδες» τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγῆς — «Τὸ στοιχειὸν» τοῦ Πολυκοῦ Ἀσιέρος — «Συννέφισμα» τοῦ Κέματος — «Τρόπος κλπ.» τῆς Ἀφροσύνης Θαλάσσης — «Μογγολικός Μῦθος» τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Μία ἐκδρομή» (ὑψος ἀπὸ μὲλῃτον) — «Ἡ καλὴ ἐνωσις» (γλωσσικὰ λάθη) — «Καράβια δοξαμένα» (πῆχτοι ἄτεγκτοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Ποθητὴ Δόξα, ἡ (!) Δοξαμένος Σαροχίος, α. (Σ. Κ.) Στεργιμὸς τοῦ Ἀνέμου, ἡ (Ι. Κ.) Λαγοροσφῆς Γαλανόλενος, ἡ (;;;)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ, Μαρομένο Φοῦλι, α. Ἀγγελος Ἀγγερός, ἡ, Νικητὴς τοῦ Μπισανίου, ἡ, Ξανθὴ Νεοαῖδα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν : — ἡ Ναύαρχος Μιαούλης (0) με Τέλλου Ἀγρα, Γενναίον τινος Στρατηλάτην, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κοιτικιστοῦσαν, Δευκὸν Χρονόδεμον, Φάωνα, Κέμα, Μπουμπουλίναν, Ξεπτενμένον Ἀσιόν, Χάρονα, Ναυτάκι τῆς Δέσβου, Ἐρημίτιδα, Νοσταλγοῦσαν Χωτοποῦσαν, Ὁνειρόν τῆς Πραγματικότητος, Ἡρώα τοῦ 1913, Δουδοβίζον Μαιτόβεν, Ματωμένην Δόξαν, Μέγαν Κωνσταντίνον, Ἰόλην, Ἀκτινα τῆς Ἐλευθερίας, Αἰλῆατα, Δουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἰάδα Αἶσαν, Λορελάι, Τρελλὴν Ναυτοποῦσαν, Τρελλὴν Νεοαῖδαν, Θοῖαμβον τοῦ Δικαίου, Δοξαμένον Ρήνον — τὸ Πειρακτοῖον (0) με Τέλλου Ἀγρα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξαμένον Ρήνον, Τσοῦχτοαν, Τσουνκίδαν, Κέμα, Δωδωναῖον, Λορελάι, Νέλεα, Φάωνα, Χάωνα — ἡ Τοικυμία (0) με Κάμερ, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ἀθάνατα 1821—1912 — ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος (0) με Ἐξόριστον Ἀτιθίδα, Νέλεα, Σβυστό μας Κανδήλι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Φάωνα (καλὰ καὶ ἱστορικὰ ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν εἶνε δι' ὅλους καὶ διὰ τοὺς ἐβδόμη-δικαίους διαγωνισμοὺς προτιμῶ πρὸ εὐκολὰ πράγματα) **Ναύαρχον Μιαούλην** (ἔστειλα) Ἑλιγωμένον Κλαυδίον (καλλίτερον νὰ τοὺς διαλέξῃ ὁ Σύλλογος) Ἑλληνικὴν Αἰγῆν (ὥρα τοῦ γραμματικῆ σου καὶ αἱ γυναῖκες εἰμποροῦν νὰ ὑπηρετοῦν κατ' ἄλλους τρόπους τὴν πατρίδα ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη) **Ναυτάκι** τοῦ Ἀβέροφ (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου πῶ ποὺ λείπει ἡ λέξις ποὺ δὲν ἡῖρες διότι καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κενοῦ εἶνε ἐργασία τοῦ λύτου) **Πολικὸν Ἀσιέρα** (προσετέθη τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὰς λύσεις) **Δωδωναῖον** (δελεχτικὸν διεθιβάσθη) **Ἀκακίαν** (ἐλπίσω, ὅτι ὅλοι σὰς αἱ ἀπορίαί τῶρα διελύθησαν) **Ψαροποῦσαν** (ἔστειλα) **Ἐξόριστον Ἀτιθίδα** (χαίρω πολὺ ποὺ εἰσαι εὐχαριστημένη εἰς τὴν νέαν σου διαμονήν περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ὥρατα ποὺ θὰ γίνουν) **Ζεφυριτίδα** (ἐλήφθησαν) δὲν ἀμφιβόλῳ διὰ τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἤθελα ὁμῶς νὰ σὲ ἀπολαύσῃς καὶ ἀπὸ ὅλων

καὶρόν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅποιος θέλει, ξεῦρες....) **Κυριατίζουσαν Κωνσταντίνον** (ισχύει τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡ συνδρομῆς αὐτοὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ πληρώσουν διὰ ψευδώνυμον) **Νέαν Ἑλλάδα** (ἔστειλα ἐκ νέου) **Π. Κ. Γ.** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις τὰς λύσεις σου ὁμῶς νὰ τὰς γράψῃς εἰς χωριστὴν χαρτί, ὅχι μαζί με τὸ γράμμα) **Πατριόδα τῶν Ἡρώων** (ἔλαβαν τὴν φωτογραφίαν σου καὶ σ' εὐχαριστοῦν πολὺ) **Βασιλό-παιδα Ναυοικῶν** (ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων παύει) δὲν εἶδες τί ἔγραψα;) **Υδροῖαν Παιδοῦσαν** (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Ἀ' Κεφαλαῖον τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὅποιον ἔχει τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων) **Νίκον Π. Μ.** (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) **Ναυτάκι** (καὶ ἐδῶ τὰ ἴδια ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ προγράμματα) **Βουλγαροφάγον Εὐζώνον** (σοὺ ἄρρεσε λοιπὸν ἡ ὑποδοχή) **Γιγαντομάχον Ἑλληνα** (περιμένω καὶ τὰ περισσότερα) **Κοιτικιστοῦσαν** (διεθιβάσθη) **Πιθαγόραν τὸν Σάμον** (ὁ ἀριθμὸς τῆς εἰς 1103) **Νυφολίαν Ἀμυγδαλίαν** (ἐλήφθη ἐγκρίτως) **Μπουμπουλίναν** (ἀνόητα; ὅχι δά! πολὺ μετριοφρονεῖς!) **Χρυσάλλίδα** (ἔστειλα) **Βονοῦ τῆς Μαρωλιάσας, Παρελλήριον** Ἐνωσιν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19ην Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ)

122. Δεξιόγραφος

Ἀπ' τὸ σῶμά σου λαμβάνω
Ἐνὰ μέρος καὶ σὲ δυὸ
Γράμματτα κοντὰ τὸ βάνω
Καὶ νησι ἑλληνικῶ
Εὐκολώτατα σοὺ φτιάνω.
Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

123. Συλλαβόγραφος

Ἐνὰ γράμμα με φθόγγον ἐνώγων
Καὶ τὴν πρώτην τροφήν φανερώνω.
Ἐστὰλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου

124. Στοιχειόγραφος

Τῆς Ρωσσίας ποταμοῦ
Τὰ δυὸ ἄκρα ἀν' ἀφανίσσης,
Βασιλείσσης λατρευτῆς
Τῶνον ὁλοτελέσσης.

Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Ἀττομήτου Σωφραζέττας

125. Τονόγραφος

Ὅπως εἶμαι ἀν' ἐμὲ πάρεξ
Θὰ πεθάνῃς ἐπὶ στιγμῇ,
Ἀν' τὸν τόνον ἀναβάζσης,
Νῆρος γίνονται μικρῇ.

Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

126. Τρίγωνον

*** = Πόλις τῆς Ρουμανίας.
*** = Ἐπίθετον.
*** = Ἑρὰ ἀκρόπολις.
*** = Ἀνθή.
** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεοαῖδας

127. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Πόλις νῆσου.
2 6 3 = Ζεφ.
3 2 9 7 8 9 = Ζῶον.
4 3 9 3 2 7 8 9 = Πτηνόν.
5 6 7 3 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
6 3 2 = Ὀρα.
7 4 3 2 7 3 = Νῆσος.
8 9 6 7 2 8 9 = Φανταστικόν.
9 6 2 8 9 = Ὑγρόν.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

128. Παίγνιον

Διὰ τῶν γραμματικῶν τῶν λέξεων :

ἰός, γῆ, ἄλας

νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος βασιλεὺς.
Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Δόξης

129. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ρημὰ τῶν νάποτελῶν τῶν νομα Μούσης :

ἀσχυρὸς, χαμηλὸς, ὑπερήφανος, πόλεμος, ἀσθενής, ὀλίγον, νύξ.

Ἐστὰλη ἀπὸ τοῦ Ἀττομήτου Εὐζωνάκι

130. Φωνηεντόλιπον

νγς - φλγς - λλλ

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51

550. Ἰταλία (ι, πῶ, Λεῖα). — 551. Κλέων-λέων. — 552. Κυδέλη-Κυψέλη. — 553. Σινά.

554. Π	555. Σ
Δ Α Σ	Δ Ι Α
Π Α Ρ Ο Σ	Γ Α Μ Ο Σ
Σ Ο Σ	Σ Α Ε Ω Ν Ι Α
Σ	Σ Α Ρ Ω Ν Ι Κ Ο Σ

556. Ἡ Ὑπάτη. — 557. ΔΑΝΑΟΣ-ΣΤΕΜΜΑ (Δάσος, Ἀρτος, Νῶε, Ἀρμα, Ὀρμος, ΣτΑγερα) — 558. Ὅποιος μικρομαθίνει δὲν γερονταφίνει — 559. Ἀπὸ μωροῦ καὶ ἀπὸ τρελλοῦ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν (ἀπὸ μω ρῶ - καὶ ἀπὸ τρε λο - μα) ἔν εἰς - τινὰ λῖθον ἄ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω γραμματόσημα ανταποδίδων Κυπριακά. — Φαίδωνα Γ. Κωνσταντινί-δην, Ἀδριανὰ (Κύπρου). (ΙΔ', 24)

Αngué, 44 Place des Carmes, Rouen France, échange vues, timbrées vue, Grèce et autres pays. (ΙΔ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 89)

ΑΘΗΝΩΝ : Στέφ. Ἀρ. Φύλακας, Ἰωάν. Δ. Καρμαῖνος, Π. Κ. Γούστης, Μυρσίνη Ἀμπελοο-ράκη, Ν. Σ. Κουτσουβέλης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Χρ. Καρούζος.
ΒΟΛΟΥ : Δημ. Γ. Τσαχανάς, Θεόδ. Κλέντζερης.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Κ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Στέφ. Γ. Παπαδάτος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Αἰαπῆς, Τρελλὴ Ναυτοπούλα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Ἀ. Δαλέγκας.
ΚΑΒΑΛΛΑΣ : Γ. Β. Τσιώλα.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Ν. Π. Μέντης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Β. Ν. Δουδοῦσας.
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ : Γ. Σ. Φυλακτοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Γ. Α. Σηλοβρίδης, Ἀ. Καμάκας.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ : Γ. Γ. Νάκος.
ΠΑΤΡΩΝ : Πατριὸν Ναυτοπούλου, Α. Ἀ. Μεσσηνέλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Π. Τρουποσιάνδης, Ἀντιγόνη Σ. Βωλοῦ.

ΣΑΜΟΥ : Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Κωστής Σαμαράς, Νεοδεάτης.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Παιδὶν Λεωποῦλου.
ΥΔΡΑΣ : Ἀννα Ἀδ. Μάλλωρη, Ὑδροῖα Παυ-δούλα, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου, Θεοφανὴ Βυτοροπούλου, Θεοδώρα Βαυοῦ, Ἀνδρ. Ζουρντός, Ἐλένη Α. Δεβελέκου, Θεοδώρα Σ. Ντελετόρου, Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρία Σ. Μάγου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐχρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν ἀληθεῖα καὶ ἐληφθήσαν οἱ εἰς δύο **ΙΩΑΝΝΑ ΣΑΡ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ** ἐν Ὑδρᾷ καὶ **ΚΩΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ** ἐν Δημητσάνῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μή-νας ἑκάστος ἀπὸ 1ης Μαρτίου.